

Sygn. akt VIII GC 190/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR del. Patrycja Baranowska

Protokolant Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 grudnia 2013 roku wydany w sprawie o sygn. akt VIII GNc 575/13, co do kwoty 76.355,63 zł (siedemdziesięciu sześciu tysięcy trzystu pięćdziesięciu pięciu złotych sześćdziesięciu trzech groszy) oraz co do odsetek ustawowych liczonych od kwot:

- 5.011,55 zł od dnia 23 sierpnia 2013 roku,
- 7.769,66 zł od dnia 29 sierpnia 2013 roku,
- 17.204,26 od dnia 31 sierpnia 2013 roku,
- 4.064,90 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku,
- 2.461,92 zł od dnia 2 września 2013 roku,
- 9.686,25 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 9.500,72 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 4.612,20 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 5.443,14 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 5.383,46 zł od dnia 26 września 2013 roku,
- 5.217,57 zł od dnia 3 października 2013 roku,

II. uchyla nakaz zapłaty, co do kwoty 4.864,65 zł oraz odsetek liczonych od tej kwoty i umarza w tym zakresie postępowanie w sprawie.

Sygn. akt VIII GC 190/14

UZASADNIENIE

Powód D. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 81.220,28 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: 5.011,55 zł od dnia 23 sierpnia 2013 roku, 7.769,66 zł od dnia 29 sierpnia 2013 roku, 17.204,26 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku, 4.544,60 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku, 2.757,12 zł od dnia 2 września 2013 roku, 10.977,75 zł od dnia 13 września 2013 roku, 10.878,32 zł od dnia 13 września 2013 roku, 5.301,00 zł od dnia 13 września 2013 roku, 6.174,99 zł od dnia 13 września 2013 roku, 5.383,46 zł od dnia 26 września 2013 roku, 5.217,57 zł od dnia 3 października 2013 roku oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w lipcu 2013 r. sprzedał pozwanemu kostkę betonową, betonowe elementy drogowe na paletach transportowych, co doprowadziło do wystawienia faktur o numerach (...). Odbiór towaru był każdorazowo potwierdzany przez pozwanego dokumentami WZ. W odniesieniu do pierwszej z faktur pozwany częściowo uregulował należność, a ponadto dokonał zwrotu części towaru. Ponadto należność z ww. faktury została potrącona z należnościami wynikającymi z faktur korekt, stąd do zapłaty pozostała kwota 5.011,55 zł. Powód wystawił również korektę faktury do drugiej z powołanych powyżej faktur, w związku z czym do zapłaty pozostała kwota 7.769,66 zł. W związku ze zwrotem części towaru z tytułu faktury nr (...) do zapłaty pozostała kwota 17.204,26 zł, z faktury VAT nr (...) – 4.544,60 zł. W dniu 29 października 2013 r. pozwany uznał w całości zadłużenie z wymienionych powyżej faktur VAT i zobowiązał się zapłacić je do 20 listopada 2013 r. Wobec bezskuteczności upływu ww. terminu zapłaty cała kwota wraz z odsetkami stała się natychmiast wymagalna.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany wywiódł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że strony współpracowały ze sobą przy wykonywaniu przez pozwanego inwestycji dotyczącej przebudowy i rozbudowy budynku Wydziału Elektrycznego (...) w S. i pozwany odbierał w ramach powyższej współpracy kostkę betonową i betonowe elementy drogowe. Zakwestionował fakt nabycia towarów w ilości wskazywanej przez powoda w pozwie podnosząc, iż pobrał znacznie mniejszą ilość materiałów – o wartości 26.633,40 zł i taką kwotę zapłacił powodowi. Odnosząc się do zawartej przez strony ugody pozwany zaznaczył, że pozostawał w błędnym przekonaniu, że powód dostarczył wskazaną ilość materiałów budowlanych. Ilość wykonywanych przy przebudowie i rozbudowie ww. budynku robót nie pozwala zaś przyjąć, że możliwe było zużycie takiej ilości materiałów, na jakie powołuje się powód.

W piśmie z dnia 14 maja 2014 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 4.864,65 zł i zrzekł się roszczenia w ww. zakresie. Wniósł o utrzymanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty co do kwoty 76.355,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 5.011,55 zł od dnia 23 sierpnia 2013 roku, 7.769,66 zł od dnia 29 sierpnia 2013 roku, 17.204,26 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku, 4.064,90 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku, 2.461,92 zł od dnia 2 września 2013 roku, 9.686,25 zł od dnia 13 września 2013 roku, 9.500,72 zł od dnia 13 września 2013 roku, 4.612,20 zł od dnia 13 września 2013 roku, 5.443,14 zł od dnia 13 września 2013 roku, 5.383,46 zł od dnia 26 września 2013 roku, 5.217,57 zł od dnia 3 października 2013 roku oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany dokonał zwrotu 116 sztuk palet magazynowych, jednak nie poinformował o tym powoda. Dopiero w toku niniejszego postępowania pozwany okazał dokumentu potwierdzający zdanie palet, mimo że pochodził on z okresu poprzedzającego zawarcie ugody. Z uwagi na powyższe w ocenie powoda nie powinien on ponieść konsekwencji swojego zaniechania na podstawie art. 103 k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód D. B. zbywał na rzecz pozwanego A. K. kostkę betonową oraz betonowe elementy drogowe na paletach transportowych. Powyższe materiały pozwany zamawiał w związku

z prowadzeniem robót budowlanych w ramach inwestycji „Przebudowa i rozbudowa o część dydaktyczną budynku Wydziału Elektrycznego (...) w S. zlokalizowanego przy ul. (...) w S.”.

(...) budowlane i piach dostarczane były bezpośrednio na plac budowy przez kierowców powoda w lipcu 2013 roku. Wydawane były wraz z dokumentami WZ, wystawionymi przez pracownika powódki T. Z. (1) i podpisywanymi przez pracowników pozwanego na placu budowy.

Pozwany nabywał również materiały budowlane z przeznaczeniem na prowadzenie robót budowlanych w C. oraz w G.. (...) przeznaczone na plac budowy w C. wysyłane były bezpośrednio od producenta – spółki (...), zaś kostka brukowa w kolorze szarym przeznaczone na plac budowy w G. od producenta bądź spółki (...).

Dowód:

- zeznania świadka P. G. k. 192
- zeznania świadka T. Z. (1) k. 192-193

W dniu 23 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 259,2 m² kostki betonowej (...) 8 kolor szary, ściek trójkątny oraz 45 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 18.114,95 zł. Termin płatności wyznaczono na 22 sierpnia 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentami WZ o numerach: (...), (...), (...). (...) zostały przekazane na realizację inwestycji prowadzonej w S. i zostały wysłane z magazynu spółki (...) w K. oraz spółki (...) w G. W..

Powód wystawił dwie faktury korekty do faktury nr (...): o numerze (...) na kwotę 1.217,70 zł oraz nr (...) na kwotę 442,80 zł. Powód potrącił również z należnością wynikającą z faktury nr (...) należności wynikające z faktur nr (...), wobec czego do zapłaty pozostała kwota 5.011,55 zł.

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 13
- (...) k. 14
- (...) k. 15
- (...) k. 16
- korekta faktury VAT (...) k. 17
- korekta faktury VAT (...) k. 18
- korekta faktury VAT (...) k. 20
- korekta faktury VAT (...) k. 21
- korekta faktury VAT (...) k. 22

W dniu 29 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego ściek trójkątny oraz 14 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 8.286,26 zł. Termin płatności wyznaczono na 28 sierpnia 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). W związku z częściowym zwrotem towaru powód wystawił fakturę korektę nr (...), zatem do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 7.769,66 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...) w G. W..

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 23

- (...) k. 24

- korekta faktury VAT (...) k. 25

W dniu 31 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego ściek trójkątny oraz 31 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 18.348,16 zł. Termin płatności wyznaczono na 30 sierpnia 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentami WZ o numerach (...) i (...). W związku z częściowym zwrotem towaru powód wystawił fakturę korektę nr (...), zatem do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 17.204,26 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...) w G. W..

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 26

- (...) k. 27

- (...) k. 28

- korekta faktury VAT (...) k. 29

W dniu 31 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 129,6 m² kostki betonowej (...) 8 kolor szary oraz 15 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 4.618,40 zł. Termin płatności wyznaczono na 30 sierpnia 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). W związku z częściowym zwrotem towaru powód wystawił fakturę korektę nr (...), a następnie z uwagi na zwrot 13 sztuk palet magazynowych fakturę korektę nr (...) na kwotę 479,70 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 4.064,90 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...) w G. W..

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 30

- (...) k. 31

- korekta faktury VAT (...) k. 32

- korekta faktury VAT (...) k. 169

W dniu 31 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 69,12 m² kostki betonowej (...) 8 kolor szary, piach oraz 8 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 2.757,12 zł, obejmującą również wynagrodzenie za usługę transportową. Termin płatności wyznaczono na 1 września 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentami WZ o numerach (...), (...) i (...). Z uwagi na zwrot 8 sztuk palet magazynowych powód wystawił fakturę korektę nr (...) na kwotę 295,20 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 2.461,92 zł. (...) zostały wysłane z magazynu powoda.

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 33

- (...) k. 34

- (...) k. 35

- (...) k. 36

- korekta faktury VAT (...) k. 170-171

W dniu 31 lipca 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego krawężnik drogowy oraz 30 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 10.977,75 zł. Termin płatności wyznaczono na 12 września 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentami WZ o numerach (...) oraz (...). Z uwagi na zwrot 30 sztuk palet magazynowych powód wystawił fakturę korektę nr (...) na kwotę 1.291,50 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 9.686,25 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 37

- WZ (...) k. 38

- WZ (...) k. 39

- korekta faktury VAT (...) k. 172

W dniu 13 sierpnia 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 172,8 m² kostki betonowej szarej, 172,8 m² kostki betonowej grafitowej oraz 32 sztuki palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 10.878,32 zł. Termin płatności wyznaczono na 12 września 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentami WZ o numerach (...) oraz (...). Z uwagi na zwrot 32 sztuk palet magazynowych powód wystawił fakturę korektę nr (...) na kwotę 1.377,60 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 9.500,72 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 40

- WZ (...) k. 41, 182

- WZ (...) k. 42

- korekta faktury VAT (...) k. 173

W dniu 13 sierpnia 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 172,8 m² kostki betonowej szarej oraz 16 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 5.301 zł. Termin płatności wyznaczono na 12 września 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). Z uwagi na zwrot 16 sztuk palet magazynowych powód wystawił fakturę korektę nr (...) na kwotę 688,80 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 4.612,20 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 43

- WZ (...) k. 44, 183

- korekta faktury VAT (...) k. 173a

W dniu 13 sierpnia 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 129,6 m² kostki betonowej szarej, 60 sztuk krawężnika wjazdowego, krawężniki drogowe skośne prawy i lewy (po 10 sztuk) oraz 18 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 6.174,99 zł. Termin płatności wyznaczono na 12 września

2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). Z uwagi na zwrot 17 sztuk palet magazynowych powód wystawił fakturę korektę nr (...) na kwotę 731,85 zł. Do zapłaty z tytułu należności z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 5.443,14 zł. (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 45
- WZ (...) k. 46
- korekta faktury VAT (...) k. 174-175

Faktury korekty o numerach (...), (...), (...), (...) i (...) zostały wystawione dopiero w dniu 13 maja 2014 r., w toku postępowania sądowego. Wynikało to z faktu, że pozwany zwrócił bezpośrednio spółce (...) sztuk palet i nie poinformował o tym powoda. Informację powyższą powód powziął w toku postępowania.

Dowód:

- korekta faktury VAT (...) k. 169
- korekta faktury VAT (...) k. 170-171
- korekta faktury VAT (...) k. 172
- korekta faktury VAT (...) k. 173
- korekta faktury VAT (...) k. 173a
- korekta faktury VAT (...) k. 174-175
- zeznania świadka T. Z. (1) k. 192-193

W dniu 26 sierpnia 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 129,6 m² kostki betonowej grafitowej, 88 sztuk obrzeży chodnikowych oraz 16 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 5.383,46 zł. Termin płatności wyznaczono na 25 września 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 47
- WZ (...) k. 48, 184

W dniu 2 września 2013 r. powód zbył na rzecz pozwanego 51,840 m² kostki betonowej szarej o wymiarach 8/10/20 oraz 108 m² o wymiarach 6/10/20, a także 15 sztuk palet transportowych. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 5.217,57 zł. Termin płatności wyznaczono na 2 października 2013 r. Wydanie towaru zostało potwierdzone dokumentem WZ o numerze (...). (...) zostały wysłane z magazynu spółki (...).

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 49
- WZ (...) k. 50, 185

Pracownik powoda zajmujący się sprzedażą wielokrotnie zwracał się do pozwanego o uregulowanie zaległych należności. Pozwany deklarował zapłatę po otrzymaniu zapłaty od kontrahentów.

W dniu 29 października 2013 r. strony zawarły ugodę, na mocy której pozwany uznał w całości zadłużenie na kwotę 107.853,68 zł, wynikające z 13 faktur, w tym m. in. z faktur VAT o numerach (...) (§1). Pozwany zobowiązał się uregulować należność w wysokości 86.282,94 zł do 20 listopada 2013 r. (§2 ust. 1). W przypadku braku terminowego uiszczenia ww. kwoty cała niezapłacona przez pozwanego kwota wraz z odsetkami ustawowymi od kwot zapłaconych i niezapłaconych, wymienionych w §1 ugody stają się natychmiast wykonalne (§2 ust. 3).

Dowód:

- ugoda z dnia 29 października 2013 r. k. 51

- zeznania świadka T. Z. (1) k. 192-193

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, w tym faktur, dokumentów wydania oraz ugody. Pozwany kwestionował co prawda fakt pobrania ilości materiałów, wynikającej z powołanych dokumentów, jednakże pozostały materiał dowodowy pozwalał na uznanie, że powołane dokumenty potwierdzają rzeczywistą ilość nabywanego przez pozwanego od powoda towaru. Powyższe wynika przede wszystkim z zeznań świadka T. Z. (1), który wskazał że powód realizował zamówienia składane przez pozwanego nie tylko na potrzeby robót prowadzonych w S., lecz także w C. i G.. Zeznania wskazanego świadka Sąd uznał za wiarygodne, korespondowały one z zeznaniami świadka P. G. i stanowiły pełne poparcie twierdzeń przedstawionych w pozwie i dalszych pismach procesowych powoda. Nie może również umknąć uwadze okoliczność, że pozwany nie odniósł się w żaden sposób do kwestii akceptacji dokumentów wydania. Ponadto pozwany zawarł ugodę, na mocy której uznał wszystkie należności dochodzone niniejszym pozwem. Za niewiarygodne uznać natomiast należało twierdzenia dotyczące zawarcia ugody z uwagi na błędne przekonanie, że wskazana w fakturach ilość towaru została faktycznie dostarczona pozwanemu. Pozbawionym logiki i sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego byłoby bowiem przyjęcie, że przedsiębiorca uznał roszczenie przekraczające łącznie 100.000 zł nie weryfikując uprzednio jego zasadności i realnej wartości zobowiązań pomiędzy stronami. Z uwagi na powyższe nie zasługiwało na akceptację stanowisko pozwanego, jakoby faktycznie otrzymał on towar o wartości 26.633,40 zł i składane przez niego zamówienia dotyczyły wyłącznie inwestycji na terenie S..

Powołane powyżej okoliczności stanowiły podstawę do oddalenia wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ilości potrzebnych materiałów budowlanych w celu wykonania robót związanych z przebudową budynku Wydziału Elektrycznego (...). Zgromadzony materiał dowodowy, który Sąd uznał za wiarygodny, stanowił bowiem podstawę do uznania, że pozwany nabywał od powoda materiały celem wykorzystania na terenie innych inwestycji niż ta realizowana w S.. W tej sytuacji bezprzedmiotowe było ustalanie ilości materiału zużytego na potrzeby realizacji inwestycji wyłącznie w S..

Sąd oddalił również wniosek o przesłuchanie stron postępowania uznając, że przeprowadzone dowody okazały się wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy. Korespondujące ze sobą zeznania świadków, fakt uznania roszczenia i zawarcie ugody przez procesem, a także wnioski wypływające z analizy faktur i zaopatrzonych podpisami dokumentów wydania, pozwalały na dostateczne wyjaśnienie okoliczności związanych z treścią łączącej strony umowy, jej wykonania i należności przysługujących powodowi.

Ostatecznie Sąd pominął również dowód z zeznań świadków A. B. i R. P.. Świadkowie nie stawili się na wyznaczony termin rozprawy, ich przesłuchanie wywołałoby zatem konieczność odroczenia rozprawy i tym samym doprowadziło

do zwłoki. Przyjmując nadto, że okoliczności sporne pomiędzy stronami zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie dotychczas przeprowadzonych dowodów, pominięcie dowodu było zasadne w kontekście brzmienia art. 217 § 3 k.p.c.

Podstawę prawną powództwa stanowi art. 535 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie budzi wątpliwości fakt zawarcia przez strony umowy sprzedaży w formie ustnej. Zakres umowy wynikał zaś ze składanych przez pozwanego zamówień, w których wskazywał on ilość towaru, jego rodzaj oraz miejsce w które ma zostać dostarczony. W świetle zaferowanego przez powoda materiału dowodowego istnieją podstawy do uznania, że powód przeniósł na pozwanego własność towarów wyszczególnionych w fakturach i wydał je pozwanemu. Załączone do pozwu faktury stanowią potwierdzenie zawarcia przez strony umowy sprzedaży. Nie ma przy tym podstaw do przyjęcia, aby pozwany przed procesem kwestionował zasadność faktur, odsyłał je twierząc że nie było podstaw do ich wystawienia.

Przede wszystkim jednak pozwany nie zakwestionował jednak skutecznie faktu, że materiały opisane w analizowanych w fakturach faktycznie odebrał. Powód przedstawił na powyższą okoliczność dokumenty wydania, opatrzone w każdym przypadku podpisami osób uprawnionych do odbioru towaru. W części przypadków był to sam pozwany. Jednocześnie pozwany nie podważał faktu, aby podpisywał dokumenty wydania, ani także aby inne osoby podpisane na ww. dokumentacji faktycznie nie zostały upoważnione przez pozwanego do odbioru towaru. Pozwany nie podnosił przy tym, aby kwestionował ilość otrzymanego towaru czy też dokonywał jego zwrotu. Poza przypadkami uwzględnionymi w pozwie, które skutkowały wystawieniem faktur korekt i pomniejszeniem wysokości należności pozwanego, przed procesem pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości towaru, ilości, jego wydania niezgodnie z uprzednio złożonym zamówieniem. W sytuacji zaś gdy pozwany jest profesjonalistą na rynku usług nie sposób przyjąć, aby przed wszczęciem niniejszego postępowania nie zorientował się, że otrzymywał towar niezgodny ze złożonym zamówieniem i aby takiej informacji nie zakomunikował powodowi. Taki sposób postępowania stoi w rażącej sprzeczności z dbałością o własne interesy.

Nie zmienia powyższych ustaleń fakt że, jak twierdził pozwany, składane u powoda zamówienia były związane wyłącznie z realizacją inwestycji polegającej na przebudowie i rozbudowie budynku wydziału (...) Technologicznego. Po pierwsze bowiem z zeznań świadka T. Z. (2) wynikało, że faktycznie dostawy wykonywane były na teren trzech różnych inwestycji – w S., w C. i w G.. Materiał dostarczany był najczęściej bezpośrednio od producenta kostki brukowej, tylko trzy razy kierowca powoda dostarczał materiał z placu budowy powoda mieszczącego się w S.. Twierdzenia pozwanego nie znalazły zatem poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Po wtóre pozwany na poparcie twierdzeń w ww. zakresie powołał zeznania świadka A. B. i strony, a także dowód z opinii biegłego. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego okazało się bezprzedmiotowe wobec przesądzenia, że pozwany wykorzystywał otrzymane materiały budowlane na terenie innych inwestycji niż ta realizowana w S.. Wezwany świadek nie stawiał się z kolei na rozprawę, wobec zaś faktu że okoliczność ta mogła skutkować powstaniem zwłoki w postępowaniu, dowód z jego zeznań został pominięty. Nadto wobec faktu, iż zgromadzony materiał dowodowy był spójny, a przedstawione dokumenty korespondowały z zeznaniami świadków, przeprowadzenie dowodu z zeznania pozwanego który nie stawiał się z uwagi na pobyt w szpitalu, Sąd uznał za zbędne wobec brzmienia art. 299 k.p.c. Ostatecznie zatem Sąd przyjął, że cała argumentacja prowadząca do ustalenia, że materiał o którym mowa w pozwie nie został w całości dostarczony pozwanemu, nie była wiarygodna i zmierzała jedynie do przedłużenia postępowania.

Zauważyć również trzeba, że pozwany uznał swoje roszczenie wobec powoda przed procesem, podpisał ugodę z dnia 20 października 2013 roku. W jej treści pozwany przyznał, że istnieje zadłużenie wobec powoda, opiewające na kwoty wymienione w pozwie i stwierdzone konkretnymi fakturami. Kwoty te i numery faktur zostały konkretnie wskazane. W kontekście brzmienia zarzutów od nakazu zapłaty nie budził wątpliwości fakt, że pozwany podpisał ugodę i zapoznał się z jej treścią. Nie odniósł się w żaden sposób do twierdzeń powoda wskazujących, iż pomiędzy sporządzeniem ugody a jej podpisaniem przez pozwanego upłynęło kilka tygodni, więc pozwany z pewnością miał możliwość analizy czy

weryfikacji jej treści. Niezależnie zaś od tego, jaki odstęp czasu wystąpił pomiędzy tymi zdarzeniami, oczywistym jest że takie czynności pozwany powinien podjąć we własnym interesie.

Nie może przy tym umknąć uwadze okoliczność, że pozwany w wywiedzionych zarzutach powołał się na błędne przekonanie o dostarczeniu przez powoda wskazanych w fakturach ilości materiałów, jednak w tym zakresie poprzestał w zasadzie na samych twierdzeniach. W sytuacji gdy pozwany nie podjął żadnych kroków mających na celu uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (art. 84 k.c.), nie ma podstaw do podważania ważności i skuteczności zawartej ugody. Na marginesie jedynie zauważyć trzeba, że stanowisko pozwanego o istnieniu błędnego przekonania budzi wątpliwości w kontekście faktu, że ugoda pochodzi z października 2013 r., zaś towary określone w fakturach VAT dołączonych do pozwu dostarczane były pozwanemu w lipcu i sierpniu 2013 r. Przeszło dwa miesiące były z pewnością wystarczającym okresem dla ustalenia kompletności zamówień, zgodności ilości dostarczonego i zamówionego towaru.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że powództwo jest zasadne w całości. Pozwany nie zdołał bowiem skutecznie zakwestionować, aby nabył od powoda towary w ilości wynikającej z faktur VAT o numerach (...) i aby towary te zostały wydane. Skutkowało to przyjęciem, że pozwany nie uregulował należności za materiały o wartości określonej w pozwie, przy uwzględnieniu korekt faktur i częściowego zwrotu towarów.

Sąd miał na uwadze także, że powód częściowo cofnął pozew i zrzekł się roszczenia uwzględniając okoliczność, że pozwany dokonał zwrotu 116 sztuk palet transportowych. Obniżenie wysokości dochodzonej kwoty o 4.864,65 zł uzasadnione zostało zatem wystawieniem przez powoda w maju 2014 roku sześciu faktur korekt, które spowodowały odpowiednie pomniejszenie wartości faktur o numerach (...). Ostatecznie zatem na rzecz powoda zasądzeniu podlegała kwota 76.355,63 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie odsetek stanowił art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z uwagi na powyższe odsetki od konkretnych kwot, wynikających z faktur przyznane zostały od dnia następnego po wyznaczonym w fakturach terminie płatności.

W tym miejscu wskazać trzeba, że w niniejszym postępowaniu o roszczeniu powoda Sąd orzekł nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym. Z uwagi na skuteczne wniesienie zarzutów, stosownie do brzmienia art. 496 k.p.c., Sąd orzekł wyrokiem, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W związku z powyższym Sąd otrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 17 grudnia 2013 r. co do kwoty 76.355,63 zł oraz odsetek ustawowych od kwot:

- 5.011,55 zł od dnia 23 sierpnia 2013 roku,
- 7.769,66 zł od dnia 29 sierpnia 2013 roku,
- 17.204,26 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku,
- 4.064,90 zł od dnia 31 sierpnia 2013 roku,
- 2.461,92 zł od dnia 2 września 2013 roku,
- 9.686,25 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 9.500,72 zł od dnia 13 września 2013 roku,
- 4.612,20 zł od dnia 13 września 2013 roku,

- 5.443,14 zł od dnia 13 września 2013 roku,

- 5.383,46 zł od dnia 26 września 2013 roku,

-5.217,57 zł od dnia 3 października 2013 roku, a zatem przy uwzględnieniu ograniczeniu powództwa.

Nakaz zapłaty został utrzymany także w zakresie kosztów procesu w wysokości 4.633 zł. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd miał na względzie okoliczność, że powód cofnął częściowo pozew i cofnięcie to związane było z faktem, że ustalił w toku postępowania fakt zwrotu przez pozwanego 116 sztuk palet. Co do zasady okoliczność tą powód winien uwzględnić przy wniesieniu pozwu i określeniu zakresu żądania, bowiem zwrot nastąpił 7 października 2013 r., a zatem przed wniesieniem pozwu. Niemniej jednak okoliczności powołane przez powoda w piśmie z dnia 14 maja 2014 r. nie pozwalają na uznanie go z odpowiedzialnego za wynik procesu w części, w której nastąpiło cofnięcie. Z uzasadnienia przedstawionego w piśmie z dnia 14 maja 2014 r. wynika bowiem, że powód nie miał możliwości ustalenia, że pozwany dokonał zwrotu palet. Nie został o tym fakcie poinformowany przez pozwanego, który zwrotu dokonał na rzecz spółki (...). Stosownej informacji nie przekazała powodowi również spółka (...). Nawet jednak gdyby uznać powoda za przegrywającego niniejsze postępowanie co do kwoty 4.864,65 zł z odsetkami, to mając na względzie wysokość pierwotnie dochodzonej kwoty, zastosowanie znalazłby art. 100 k.p.c. Wówczas należałoby uznać, że powód uległ co nieznacznej części żądania (6%) i zasadne jest włożenie na stronę pozwanego obowiązku zwrotu kosztów poniesionych przez powoda. Na przyznaną od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 4.633 zł składa się 1.016 zł tytułem opłaty od pozwu (k. 58), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 9) oraz 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalone na podstawie §6 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz. 490).

W pkt II wyroku, także stosownie do brzmienia art. 496 k.p.c., Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 17 grudnia 2013 r. co do kwoty 4.864,65 zł oraz odsetek liczonych od tej kwoty i umorzył postępowanie w tym zakresie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił art. 203 § 1 i 4 k.p.c. W odniesieniu do powołanej powyżej kwoty powód cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia, a zatem zgoda pozwanego na cofnięcie nie była wymagana. Nadto Sąd uznał cofnięcie za dopuszczalne, nie dostrzegł okoliczności przemawiających za zakwalifikowaniem cofnięcia jako sprzecznego z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzającego do obejścia prawa. Z uwagi na częściowe skuteczne cofnięcie powództwa, postępowanie co do kwoty objęte cofnięciem podlegało umorzeniu stosownie do brzmienia art. 355 § 1 k.p.c.